

OD REDAKCJI

Prezentujemy Czytelnikom drugi zeszyt monograficzny czasopisma „Terminus” poświęcony poezji epickiej i jej pograniczom. Tym razem układ tekstów jest odwrotny w stosunku do chronologii powstawania omawianych w artykułach tekstów literackich.

Najpóźniejszym prezentowanym w tomie pisarzem, i jedynym polskim, jest autor *Wojny chocimskiej* – tu w utworze z pogranicza gatunków, którego tożsamość genologiczna była sporna i właśnie została poddana kolejnej gruntownej rewizji. Agnieszka Czechowicz w artykule „*Święta, wielka i trudna robota*”. *Uwagi o kontekstach gatunkowych* Nowego zaciągu *Wacława Potockiego* polemizuje z dawnymi badaczami, podważając zasadność określania tego utworu mejsjadą czy eposem biblijnym. Wykazuje, że właściwy krąg odniesień dla tego poematu o męce Pańskiej stanowi literatura medytacyjna oraz oratorstwo kościelne.

Z kolei Alberto Roncaccia w artykule *Struktura* Orlanda szalonego *między eposem a romansem rycerskim* poddaje refleksji kwestię jedności narracyjnej i strukturalnej poematu Ludovica Ariosta. Kolejne wątki tematyczne tego dzieła przyporządkowuje do dwóch odmian narracji rycerskiej: gatunku przygodowego spod znaku bretońskiego cyklu arturiańskiego oraz gatunku epickiego, podejmującego wątek wojen karolińskich – by dowieść, że ta tendencja do dwoistości – wyraźna na płaszczyźnie narracyjnej osnowy – może zostać przezwyciężona na poziomie makrotekstu, jako że Ariosto spleta oba gatunki, odpowiednio dozując ich elementy w zależności od zamysłu kompozycyjnego. Proponowana tu lektura poematu wskazuje możliwość wpisania również pomniejszych motywów w spójną całość tematyczną dzieła.

Kolejny artykuł – *Sztuka Boga i jej metapoetycki charakter w Bońskiej Komедии Dantego* Marii Maślanki-Soro – skupia się na przekazie Dantego na temat własnego dzieła w powiązaniu z rozpowszechnionym w średniowieczu toposem *Deus Artifex*. Celem rozważań jest odczytanie tego przekazu, odnoszącego się do relacji pomiędzy słowem a obrazem, w kontekście wrażenia wywołanego widokiem reliefów skalnych na tarasie pysznych w *Czyścú*, w którym poeta, przedstawiając i naśladowując sztukę samego Boga, w rzeczywistości ukazuje mistrzostwo swojej własnej twórczości. Jest to zarazem pierwsza analiza metapoetyckiej funkcji płaskorzeźb z X i XII pieśni *Czyścúa*.

Ostatnim prezentowanym tu dziełem jest anonimowa *Legenda o siedmiu infantach z Lary* (*Leyenda de los siete Infantes de Lara*), będąca prozyfikacją zaginionej dziś pierwotnej pieśni epickiej – stanowi ona niejako aneks do wydanego w poprzednim „zeszycie epickim” („Terminus” 20 (2018), z. 3 (48)) artykułu Rozalii Sasor *Zaginiona epika kastylijska*. Tu otrzymujemy barwny literacki przekład z języka starohiszpańskiego, dokonany przez tę samą badaczkę i opatrzonej jej obszernym komentarzem do tekstu oraz wstępem dotyczącym historyczności opisywanych w *Pieśni* wydarzeń, odmian tekstu i potencjalnych źródeł inspiracji autorów kolejnych wariantów legendy.

Życzę miłej lektury!
Grażyna Urban-Godziek